

РЕШЕНИЕ

№ 1130

гр. София, 02.03.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.02.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **9437** по описа за **2011** година докладвано от съдия Аглика Адамова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение на СРС, НК, 98 състав по нахд 5329/2011г. С решението е изменено наказателно постановление № 23-2301297 от 01.12.2010г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” [населено място], с което на дружеството, в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв – административно наказание по чл. 414, ал.3 КТ, за нарушение на чл. 62, ал.1 КТ вр чл. 1, ал.2 КТ. Съдът е определил административно наказание - имуществена санкция в размер на 2000лв.

Като касационно основание се сочат нарушения на закона – съдът неправилно приел, че са налице трудовоправни отношения, при наличие на сключен граждански договор с Н. Й.. Твърди се и нарушение на процесуалните правила и необоснованост, тъй като съдът не съобразил събрания доказателствен материал и едностранно тълкувал гласните доказателства.

Ответникът по жалбата – Дирекция „Инспекция по труда” не взема становище.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 98 състав по нахд 5329/2011г. е изменено наказателно постановление № 23-2301297 от 01.12.2010г. на директора на дирекция „Инспекция по труда” [населено място], с което на [фирма], в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв – административно наказание по чл. 414, ал.3 КТ, за нарушение на чл. 62, ал.1 КТ вр чл. 1, ал.2 КТ. Съдът е определил административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лв.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

Не са налице посочените в жалбата касационни основания. След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел за установена фактичката обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение. Съдът е приел въз основа на обсъдените писмени и гласни доказателства, че касаторът, в качеството му на работодател, не е уредил отношенията си с Н. К. Й. като трудови, ключвайки изискуемия трудов договор. При тази фактическа обстановка, правилно е изведено, че описаното в АУАН и НП административно нарушение е осъществено, а дадената правна квалификация е точна. Не са допуснати нарушения в административно-наказателното производство. Представени са доказателства за компетентност на административно-наказващия орган.

Правилно районният съд е приел, че Н. Й. е престирала работната си сила в полза на касатора, като е изпълнявала функцията на продавачка в негов магазин. Налице е присъщата на трудовото правоотношение зависимост на работник от работодател – работникът е длъжен пред работното време да бъде на разположение на работодателя, да му се подчинява и да изпълнява неговите нареждания при извършване на определена работа в процеса на нейното изпълнение. При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на жалбоподателя. Допуснати са поисканите от жалбоподателя гласни доказателства. Районният съдия е посочил съображенията, поради които не кредитира показанията на свид. П. и И., продавачки при касатора. Отчел е вътрешните противоречия в тези показания, противоречията между показанията и представените по делото граждански договори, както и житейската неправдоподобност на твърдяните от тях факти. Гражданските договори представляват частни свидетелски документи, за които липсват доказателства, че са съществували към момента на извършване на проверката. Същите не са били представени на проверяващите. Поради това са налице достатъчно основания за съда да смята, че гражданските договори са създадени с оглед процеса.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС, НК, 98 състав по нахд 5329/2011г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.